

Sygn. akt II CZ 21/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko P.D. Spółce Akcyjnej z siedzibą w L.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 lipca 2013 r.,
zażalenia pełnomocnika powoda
na postanowienie Sądu Okręgowego w P.
z dnia 22 marca 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w P. oddalił, na podstawie art. 126 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ k.p.c., wniosek pełnomocnika powoda z urzędu o przyznanie wynagrodzenia z tytułu pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu kasacyjnym uznając, że wniosek ten powinien być skierowany do Sądu Najwyższego w terminie określonym w art. 109 k.p.c., a nie do Sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik powoda z urzędu zarzucił obrazę art. 357 § 2 zd. 2 *in principio* k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 i § 3 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.; dalej rozporządzenie). Wniósł o jego zmianę poprzez przyznanie wynagrodzenia zgodnie ze złożonym wnioskiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Słusznie skarżący zarzuca uchybienie przez Sąd Okręgowy przepisowi art. 357 § 2 zd. 2 *in principio* k.p.c. stanowiące konsekwencję poglądu, że postanowienie z dnia 22 marca 2012 r. nie podlega zaskarżeniu zażaleniem. Zagadnienie zaskarżalności tego postanowienia zostało przesądzone postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2012 r., sygn. II CZ 140/12, którym zostało uchylone postanowienie Sądu Okręgowego w przedmiocie odrzucenia zażalenia pełnomocnika powoda. Uzasadnienie postanowienia z dnia 22 marca 2012 r. zostało w rezultacie sporządzone i doręczone w dniu 6 lutego 2012 r. Zgodnie z art. 394 § 2 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 357 § 2 zd. 2 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i 391 § 1 k.p.c. termin do wniesienia zażalenia biegnie od daty doręczenia pełnomocnikowi odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem, a zatem od dnia 6 lutego 2012 r. Zażalenie wniesione w wyniku doręczenia odpisu postanowienia bez uzasadnienia, jako złożone w wyniku wadliwej czynności Sądu, należy uznać jednak za złożone w terminie. Doręczenie po raz pierwszy, w terminie późniejszym niż data wpływu zażalenia, odpisu uzasadnienia zaskarżalnego

postanowienia, nie ma wpływu na ocenę zachowania terminu określonego w art. 394 § 2 k.p.c., jeżeli zażalenie wniesiono w przepisany termin liczonym od daty doręczenia odpisu postanowienia. Skarżący może natomiast wnieść uzupełnienie zażalenia wskazując na dodatkowe zarzuty oraz argumenty w celu ich wykazania oraz wykazania zarzutów już podniesionych. Doręczenie zatem, w przedstawionej sytuacji, odpisu zaskarżalnego postanowienia bez uzasadnienia, stanowi uchybienie procesowe nie wywierające istotnego wpływu na rozstrzygnięcie oraz na możliwość kontroli zaskarżonego postanowienia przez Sąd Najwyższy. Z tych przyczyn zarzut naruszenia art. 357 § 2 zd. 2 *in principio* k.p.c. nie jest skuteczny.

Prawidłowe jest stanowisko Sądu Okręgowego, że w świetle art. 108 § 1 k.p.c. właściwym do rozpoznania wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym jest Sąd Najwyższy, niezależnie od tego, czy jego orzeczenie zapada na rozprawie, czy na posiedzeniu niejawnym. Przesłanki merytoryczne uzasadniające przyznanie lub odmowę przyznania wynagrodzenia podlegają rozpoznaniu w tym postępowaniu, a nie w postępowaniu przed sądem, który wydał zaskarżony wyrok i ustanowił pełnomocnika z urzędu. Argumenty skarżącego odnoszące się do tych przesłanek pozostają zatem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia zażalenia, a zarzut naruszenia przepisów rozporządzenia nie jest skuteczny. Na marginesie jedynie należy dodać, że w razie złożenia wniosku i nie rozpoznania go przez Sąd Najwyższy, pełnomocnikowi służył tryb postępowania określony w art. 351 w zw. z art. 398²⁰ i art. 391 § 1 k.p.c.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

